

l kell vinni a
megőrli, finom
ól.
vető, az arató,
égezte munká-
enyeret, kalá-
telnemüt, me-
akon s melyért
ezeknek, vala-
y megengedte,
ren.

P.

z ének,
duzzad,
lász.

hogy
t,
reánk,
t!»

es

ik,
nek.

nyér,
;
sült

y András.

Y.

enaem-épület.
részv. társulat.

KIS LAP

NAGYLELKÜSÉG. (Lásd a 38. lapon.)

GÁBOR TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

zt sugta neki gonosz szelleme, de maga is megijedt tőle, mert lelkiismerete azt felelte reá:

— Ez csalás, lopás volna, mert csak úgy tudnád jól megírni a dolgozatod, hogy felhasználnád, a mit most a Pali munkájából olvastál. Pali szorgalmasan dolgozott, fáradzott, míg te elvesztegetéd az idődet és most álnok módon el akarnád ragadni Pali elől a kitüntetést.

De a hiuság lassanként elfojtotta a lelkiismeret intő szavát.

— Oh, hiszen én nem is vágyom a jutalomra, szólt Gábor magában. Csak jó anyámnak szeretnék örömet szerezni... aztán illik is, hogy ha első vagyok az iskolában, legalább kísérletet tegyek. Egészen másképp fogom megírni... nem szorulok én rá Palira.

Igy biztatta magát s lassan-lassan rálépett a gonosz ösvényre, nem gondolva meg, hogy aki egyszer ezen megindult, nem tudhatja, hol fog megállapodhatni, nem süllyed-e mindig nagyobb-nagyobb bajokba.

Az iskolában mindenki természetesnek találta, hogy Gábor is nyújtott be pályaművet; inkább csodálkoztak volna azon, ha ezt nem teszi. Mikor aztán mindenki beadta dolgozatát, a fiuk élénken vitatták előre, hogy ki lesz a győztes.

A legtöbbben meg voltak győződve, hogy Gábor vagy Pali s a különben szerény Pali ezuttal maga is reménykedett így és szólt:

— Én nagy gonddal és fáradsággal készítettem munkámat, annyit mondhatok. De volt is okom reá, mert fontos lesz egész életemre, hogy megnyerem-e ezt a kitüntetést vagy sem.

Gábor kissé elsápadt, a mint ezt hallotta. Nem igen érthette, miért olyan nagyon fontos ez a dolog Palira nézve, de azt tudta, hogy Pali komoly fiu, nem mond effélet ok nélkül.

Megjött végre a nagy nap, mikor a jutalom kiosztására került a sor. A tanár így szólt:

— A pályaművek közt kettő van, mely a jutalomra versenyezhet; oly jó mind a kettő, hogy szinte nehéz volt eldönteni, melyik legyen a győztes. Az egyik a Pali dolgozata, melyen meglátszik, hogy nagy szorgalommal, gonddal készült; a másik a Gáboré, mely versenyez amazzal az adatok helyes összeállításában és mert sokkal szebben van megírva, tehát mégis előbbre való. A nyertes tehát Gábor s ime, kedves fiam, vedd át e szép könyvet jutalmul és emlékül. Meg vagyok veled elégedve, látom, hogy nemcsak szép eszű, hanem szorgalmas fiu is vagy.

A tanár szavainak nagyon furcsa hatásuk volt. Hogy Pali halálsápadt lett és köny toltult szemébe, azon még nem igen csodálkoztak volna; hiszen az természetes, hogy ő nagyon busul, mikor nem teljesült reménye, nem ő nyerte el a jutalmat, melyre oly nagyon számított s mely, mint mondogatta, reá nézve nagyon fontos. De meglepő volt az, hogy Gábor épen nem látszott valami nagyon örvendeni diadalának s mereven, zavarodottan bámult a könyező Palira. Ő maga is majdnem épen

olyan sápadt lett, majd ismét fülig pirult, úgy hogy a tanár is észrevette zavarát.

— No's, úgy látom, nem igen örülsz a kitüntetésnek, mondá.

Gábor még zavartabban hebegett valamit, hogy »nem érdemelte meg«; ezt a tanár tulságos szerénységnek vélte s még inkább megdicsérte.

— Nagyon szép tőled, hogy a győzelem nem tesz elbizakodottá, kedves fiam; a szerénység szép tulajdonság, de ezuttal joggal lehetsz büszke munkádra, mert mondhatom, erős vetélytársad volt, a Pali dolgozata is nagyon szép, sőt sok részben hasonlít is a tiédhez, a mi természetes, mert mindketten derék tanulók vagytok. Nem kell tehát tulságosan szerénykednek, a jutalmat becsületesen megérdemelted.

E szó szinte belenyilallott Gábornak a szívébe, Becsületesen érdemelte meg! Ha tudnák, miképen jutott hozzá!

Mikor az iskolából szétoszóltak, Pali busan ballagott haza, Gábort pedig körülfogták a fiuk és gratuláltak neki, aztán kérték, mutassa a szép könyvet. De Gábort csodálatosan rossz kedvűnek találták. A könyvet eldugta táskájába s mogorván elutasította pajtásait, aztán sietett hazafelé. Alig mert valakinek szemébe tekinteni, lelkiismerete folyvást azt sugta: »Tolvaj vagy! Nem becsületes uton jutottál a győzelemhez, megloptad Pali!«

Gábor most már szívből kívánta volna, bárcsak Pali nyerte volna meg a jutalmat. Szíve nem volt megromolva, most, mikor már elkövette, mélyen érezte is a hibát; s szégyenkezett saját maga előtt. Valósággal szerencsétlennek érezte

magát és egy ideig arra gondolt, nem tehetné-e jóvá hibáját. Igen, azt megtehetné őszinte vallomás által. De akkor mit gondolnának róla, milyen hire terjedne! Nem, azt nem teheti! Legjobb lesz, ha mentül előbb elfelejtik az egész dolgot; ő maga ugyan nem fog vele dicsekedni senkinek, sőt még anyjának sem mondja meg, mert hiszen újabb csalást követne el, ha elhítené a jó anyával, hogy megérdemelte ezt a kitüntetést.

És ezért volt az, hogy Gábor, mint láttuk, joly kedvetlenül tért haza, szinte félt bemenni a szobába, ezért nem volt inyére, hogy anyja elküldte a levéllel; attól tartott, hogy találkozik pajtásaival s ezek természetesen mindjárt csak erről a szerencsétlen emlékü jutalomról fognak beszélni, dicsérgetni fogják, pedig legjobban szeretné, ha soha egy szót sem hallana többé róla.

Anyja parancsának azonban engedelmeskedni kellett, tehát utra indult a levéllel. És csakugyan az történt, a mitől tartott. Nem igen messzire haladt, mikor éppen Palival találkozott.

A jó fiu nagyon sápadt volt s szeméi ki voltak vörösödve, mintha sirt volna. Gábornak legalább úgy látszott. Alig mert szemébe nézni pajtásának s gyorsan el akart haladni mellette. De Pali nyájasan megszólítja:

— Hova sietsz olyan nagyon, Gábor? Bizony talán már szóba sem állsz velem, mióta a jutalmad elnyerted. Pedig tudod, hogy én nem irigylem, sőt... ha már én nem nyerhettem el, örülök, hogy te kaptad... Tudod, én is nagyon, nagyon szerettem volna elnyerni, mert nagyon okom volt reá; de ha nem lehetett, Isten

neki, belenyugszom s örvendek, hogy olyan jó barátom lett a győztes.

Meglátszott Pali arcán, hangján, hogy bár el van szomorodva, de őszintén beszél, mert a derék fiu becsületes szive nem ismerte a tettetést. Gábor azonban ez által belsőleg csak még inkább megszegyenitve érezte magát. Ujra megvillantagyában az a gondolat, nem tehetné-e jóná a hibát.. talán nem is kellene azért magát rossz hirbe keverni, talán egy kis fortélyllyal rendbe hozhatná a dolgot. Ezért tehát így szólt:

— Kedves Palim, én igazán nem nagyon örvendek a jutalomnak... mert te azt mondod, hogy reád nézve fontosabb lett volna... bizonyosan szüleid is számítottak reá. Aztán igazság szerint téged illetett volna is...

— Hogyan? kérdé Pali csodálkozva.

— No, tudod... hiszen a tanár maga is azt mondta, hogy a te dolgozatod majdnem olyan jó, mint az enyém, és nagy szorgalomra, gondra mutat. Te bizonyosan többet fáradoztál, mint én. Azért holnap meg is kérem a tanár urat, hogy változtassa meg az ítéletet, adja oda neked a jutalmat.

— Oh, milyen kedves, milyen jó vagy te, édes Gáborom! felelt Pali s meghattottan ölelte meg Gábort. Mindig oly nemes szívű voltál, tudom s most is elhiszem, hogy kedvemért lemondanál a kitüntetésről. De lásd, azt én nem fogadhatom el, de meg az egész dolog nem is lehetséges. A tanár ur nem teheti azt, hogy a mi kedvünkért holnap másképp ítéljen, mint ma, mert hiszen ezzel azt bizonyítaná be, hogy igazságtalanul ítél.

Gábor belátta, hogy ez csakugyan

így van. Pali pedig tovább beszélt s minden szava, tudtán kívül, csak még inkább növelte Gáborban a lelkiismeret furdalását.

— Aztán még ha a tanár megtenné is, szólt Pali, rajtam ez már nem segítene. Édes atyám már tudja az egészet s ugyan hiába vinném holnap haza a kitüntetést, melyet meg nem érdemeltem, csak a te nagylelkűségedből kaptam... ő nem ezt várta tőlem s én nem ezt ígértem neki. Most már mind hiába... te végre is ügyesebb vagy, neked kellett győzni. Én becsületesen iparkodtam, dolgoztam s nem tehetek magamnak szemrehányást; jobbat nem tudtam csinálni s bele kell nyugodnom, akármí következik is belőle. Isten veled, kedves Gábor.

Ezzel Pali hirtelen elfordult és távozott, hogy Gábor ne lássa könyeit.

Gábornak nagy kedve lett volna utána szaladni és megvallani mindent; de aztán megint csak cserben hagyta bátorsága, nem volt elég lelki ereje. De nyugalma sem volt többé s a mint lassan tovább haladt, addig-addig gondolkozott, míg végre így szólt magában:

— Igen, azt teszem... holnap elmegyek a tanárhoz, neki megvallok mindent, s megkérem, hogy mondja el Pali atyjának és Palinak magának is, de úgy hogy más meg ne tudja még anyám sem. Ők meg fognak bocsátani... s ha később anyám hallana is valamit a dologról, könnyen elhiszi, hogy valami tévedés történt, Így legalább megint bátrábban szemébe nézhetek Palinak és a tanárnak, nyugodt lesz a lelkiismeretem.

E gondolatban egészen megnyugodva

folytatta utját és csakhamar kiért a mezőre, szaporán gyalogolt a kastély felé.

De nem juthatott el a kastélyhoz. Alig ment néhány száz lépésnyire, látta, hogy néhány tanulótársa ott játszik egy bozótos helyen, nem igen messze a patak-tól. A virgoncz fiuk nem törődtek a széllel, mely még mindig javában fujt; játszottak kedvökre.

Gábor szerette volna őket elkerülni, mert csöpp kedve sem volt most a játékra, aztán meg át is akarta adni a levelet mielőbb. Nagy kerülőt készült tehát tenni, de már későn; a fiuk meglátták, s nyomban ott termettek mellette.

— Éljen Gábor, éljen a mi győztes pajtásunk! kiáltá tréfásan az egyik.

— Ugy van, éljen, annál inkább, mert eljött játszani s csak akkor tudunk igazán mulatni, ha ő is köztünk van.

— Sajnálom, hogy ezuttal nem játszhatom veletek, szólta Gábor komolyan.

— Nem játszhatol velünk? És ugyan miért? Talán olyan büszkévé tett az a diadalod, hogy már kevésnek tartod a társaságunkat?

— Ugyan ne fecsegjeteK a világba! Dolgom van . . . levelet kell vinnem a kastélyba.

— Ez az egész? Hiszen arra még ráérsz eleget . . . tíz percz alatt oda érsz.

— De mondom, hogy sürgős.

— No bizony! Félórával előbb vagy utóbb, az már csak mindegy; talán csak nem kerget a tatár.

— EresszeteK . . . mennem kell!

— Nólám! Hát mégis csak úgy lesz az, hogy szörnyen nagyra vagy a dicsőséggeddel, már nem kelleneK a régi jó pajtások.

Igy ingerkedtek vele, mig végre nem tudott tovább ellenállani; látta, hogy ha nem enged, ezentul is folyton emlegetni fogják azt a szerencsétlen jutalmat, melyet annyira szeretne mindenkivel elfeledtetni; legokosabb tehát, ha játszik velök s nem beszélnek többet az ő végzetes dicsőségéről.

Rövid idő alatt maga is egészen belémelegedett a játékba s jóformán elfelejtette kellemetlen töprengéseit. A szaladgálásban azonban majd elvesztette a levelet. Kiesett a zsebéből, de szerencsére még idején észrevette s mielőtt a szél elsodorhatta volna, megkapta. Azután, hogy ilyen baj ne érhesse újra, nem tette vissza a levelet zsebébe, hanem egy bokor alá s jókora követ helyezett reá, hogy a szél el ne vigye.

— Igy ni, ez legbiztosabb, gondolá; itt majd megtalálom.

Tovább játszott s jó ideig nem is gondolt semmi egyébbe, mignem végre mindnyájan megelégették a mulatságot s hazamentek. Gábor is sietett, hogy a levelet elvigye a kastélyba. De a mint a bokorhoz lépett, a hol a levelet letette volt, többé nem találta ott, csak a kő hevert a földön.

— Ki vette el innen a leveletem? kérdé ijedten.

Sokáig nem tudta kideríteni, de végre kisült, hogy az egyik fiu kíváncsiságból megnézte, mi az s visszatette ugyan, de elfelejtette a követ is rátenni és így a szél bizonyosan elfujta, ki tudja hova. Gábor ijedten és boszankodva kereste; tudta, hogy édes anyja az effélékben nem érti a tréfát, a levelet minden áron meg kell találnia. Kereste tehát, bejárta az egész

mezőt s a többi fiuk is keresték; lassanként azonban sötétedni kezdett, egyik fiu a másik után hazament s Gábor magára maradt, nem tudta, mi tévő legyen. Most már még inkább boszankodott magára . . minek is maradt itt a fiukkal! Ennek is az a végzetes jutalom az oka. E nélkül nem félt volna boszantásaiktól, egyenesen a kastélyba ment volna, nem lenne semmi baj. Most mit tegyen? Ha haza megy és elmondja anyjának, hogy elvesztette a levelet — lesz szép mulatság! De egyebet végre nem tehet, mert hátha a levélben valami fontos dolog volt megírva? Abbahagyta tehát a keresést, mely a sötétben már ugy is hasztalan volt s megindult hazafelé.

Már közel volt a házhoz, mikor valaki hangosan kiáltozott utána. Egy kis fiu volt, Misi, ki már messziről így szólt:

— Gábor te, azt hallottam Laczitól, hogy valami levelet, vagy írást vagy effélet elvesztettél . . elfújta a szél.

— Hát aztán? Mi közöd hozzá?

— Semmi . . . az az csak annyi, hogy én tudom, hol van az a papír.

— Hol?

— Amott a kastély kertje közelében, a pataknál, tudod, azon a nagy fán, mely a víz fölé hajlik. Épen arra jártam, mikor a szél valami papiroost röpitett tovább; el akartam kapni, de nem lehetett s a szél aztán felröpíté a fára, hol egy galyba beszorult. Nem tudtam, megérdemli-e a fáradságot, azért nem is másztam utána a fára. Te tudod, érdemes-e elmenni értte.

(Folytatása következik.)

Nagylelkűség.

(Képpel a czimlapon.)

MIND hiába rágalmaznak
 Kegyetlennek, vérszomjasnak;
 Azt szeretném látni én,
 Van-e a föld kerekén
 Báránka is olyan szelid,
 Mint cziczának én! Ime itt
 Ezt a tarka kis lepét
 A mint a virág kelyhét
 Méz után átkutatgatta
 Szépen megcsiphetem vala.
 De én nagylelkű vagyok
 Pillangókon nem kapok.
 Tudom, ezen ti nevettek
 S azt mondjátok: »Nem veted meg,
 De a füрге pillangó,
 Tudja, szárnya mire jó,
 Elröpült s te el nem éred,
 Innen a nagylelkűséged;
 Meg arra is gondoltál:
 Otthon vár a tejes tál,
 Fárasztani kár von' magad',
 Egy kis lepke száraz falat.«
 De nem bánt a szavatok,
 Nagylelkű czicza vagyok.

L Á T O G A T Á S.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

NEHÉZ munkában fáradt a mezőn a derék János gazda kora reggel óta s már föl-föltekint néha s szétnéz, valjon a buzaföldek közt nem közelednek-e, a kiket vár.

— Már ideje volna, szól magában, már hallottam a toronyból a déli harangszót és bizony már éhes is vagyok.

Meghiszem azt, mikor hajnal óta nem pihent. Megérdemelte, hogy jó ebédje legyen s tudja, hogy lesz is, nem felejtkez-

nek meg róla odahaza. Kell valami okának lenni, hogy éppen ma későn hozzák az ebédet.

— Ahá, látom már, mért érkeznek olyan lassan.

Nem igen messzire egész kis utazó társaság tűnik fel. Az ám, nemcsak a derék gazda felesége jön, hanem vele együtt a gyerekek is mind, apraja-nagyja s ha már mind jönnek, a piczike Bandikát sem hagyhatták otthon. Beültették a kis kocsiába, Juczika meg Boriska huzzák, Mariska hozza az ételt, anyjuk pedig örködve lépdel mellettök, míg Peták, a fürge kis házőrző eb, vigan kaffogva szaladgál hol elől, hol hátul s ő érkezik meg legelőször a gazdához is, mintha be akarná jelenteni a látogatást.

János gazda leteszi a kaszát, megtörli izzadt homlokát és örvendezve meggyedvesei elébe, a felesége pedig már mesziről kiáltja:

— No apjukom, nagyon megvárakoztattunk, ugy-e? Ez az apróság nem hagyott nyugtot, ők is ki akartak jönni hozzád, hát már csak kihoztam, de így aztán kissé lassan jutottunk előre. No Mariskám, tálald ki az ételt apádnak.

János gazda jóízűen falatozott, de mégsem tudom, mi esett neki jobban: a jó étel-e, vagy a meleg szeretet, melylyel kedvesei körülvették. Mikor megebédelt, még játékra is volt kedve, elővette a kis Bandit s magasan hintázta a levegőben, mire a kis vitéz vigan kaczagott és tapsikolt.

— No most elég a játékból, sok a dolog, szólt János gazda s újra hozzá fogott a munkához.

A kis társaság szépen lassan hazaballagott, János gazda pedig még nagyobb kedvvel dolgozott, mert szive telve volt örömmel, látta, hogy az ő nehéz munkája nem vesz kárba, bírja azt, a mi a szülők egyedüli jutalma: gyermekei szeretetét.

A MEDVE-CSALÁD KALANDJAI.

— Tréfás medvehistória, két képpel. —

ESSZE, bent egy nagy erdő mélyében, jól elrejtett barlangban, éldegélt együtt a medve-család, a két öreg és két fiók, Bocs és Lompos. A fiatalok tulajdonképen már eléggé nagyok és erősek lettek volna, hogy a maguk lábán éljenek, de még nem találtak maguknak való lakást, tehát még egyelőre az öregek-nél laktak s ezek sem bánták, mert így legalább teljesen befejezhatték a fiatalok nevelését. Medve apó tapasztalt, bátor vadász volt s pompásan tudta, hol lehet legbiztosabban jó zsákmányra találni; ismerte az erdő minden zugát s azt is megmutatta fiainak, hol találhatóak jó vadgyümölcsöt, mézet s efféle csemegét, a mit a medve szeret.

Medve apó azonban vitézsége mellett kissé heves és meggondolatlan volt s ezzel nem igen jó példát adott volna fiainak; de szerencsére a medve-mama annál bölcsőbb és megfontolóbb volt és mindig okos tanácsot tudott, úgy hogy a türelmetlen medve apó és Bocs meg Lompos néha szinte meg is unták a bölcs oktatást, csak hogy persze utólag mindig belátták, hogy a medvemamának volt igaza.

Egy napon a két fiatal maczkó otthon heverészett, míg az öregek vadászni jártak. Egyszerre a medveapó boszusan dörögve rontott be és a sarokban lefeküdvé, majdnem kétségbeesetten kiáltott fel:

— Már az igaz hogy nincs a világon több olyan szerencsétlen maczkó, mint én.

(Folytatása a 42. lapon.)

LÁTOGATÁS. (sd a 38. lapon.)

(Folytatás a 39. laphoz.)

Bocs és Lompos részvevőleg mentek apjukhoz és kérdezték, mi baja történt?

— Oh, ne is kérdezzétek, mert megpukkadok mérgemben, ha csak rágondolok is. Egész nap hiába jártam-keltem, bolyongtam az erdőben, nem találtam semmit; már szinte dühössé lettem az éhségtől, mikor végre megpillantok egy pompás kövér fiatal vaddisznócskát. Milyen nagyszerű ebéd lett volna! Igen ám, de csak lett volna! Elszalasztottam!

— Ejnye, ez nagy kár, szólott Bocs. Magam is nagyon szeretem a vaddisznópeccenyét.

— Hát még én! tévé hozzá Lompos.

— Ezuttal bizony nem vásik benne a fogunk, szólott újra medveapó. De halljátok-e gyerekek, jobb lesz, ha anyátok meg sem tudja a dolgot, mert peccenye helyett majd kapunk egy csomó bölc tanácsot.

— Az ám, szólott Bocs. Bizonyosan azt fogja mondani, hogy késő bánat jóvá nem teszi a bajt.

— Vagy pedig, mondá Lompos, hogy a türelem rózsát terem s ha először nem sikerült, majd másodszor sikerül.

— Elhallgattok, ti ficzkók, dörmögé medveapó türelmetlenül. Már ti is telebeszélitek a fejemet? Mintha bizony a legbölcsebb közmondás is fölrne egy kövér kis vaddisznóval, mikor éhesek vagyunk.

Épen ekkor lépett be a medvemama s látta, hogy valami baj van. Addig-addig kérdezgette, faggatta medveapót, míg ez végre nagy boszusan maga megmondta, miért olyan rossz kedvű.

— Csak ez a baj? szólott medvemama. Azért kár annyira kétségbeesni. Nincs

olyan baj, hogy valami haszna is ne lenne, csak tudni kell észrevenni.

— No, csakhogy egyszer végre olyan bölc mondást is mondtál, mely épenséggel nem igaz! szólott medveapó kárörömmel. Ezuttal bizony épenséggel semmi haszna sincs a bajnak, sőt ellenkezőleg, ugyancsak megkeserültem.

— Jaj öregem, az ilyen bölc mondást nem szabad úgy betű szerint érteni. No de majd bebizonyítom, hogy igazam van, mert azt hiszem, tudom azt is, hogy szalasztottad el a kövér vaddisznócskát. Beszélj el csak!

— Elbeszéljem? No, nem valami mulatságos történet. Sűrű bokrok közt óvatosan kémlelődvé jártam, a mint nem messzire pompás kövér fiatal vaddisznót vettem észre. Már egészen közel jutottam hozzá, már bizonyosnak hittem, hogy megkaparítom s épen rá akartam ugrani, midőn egy éles tövisbe léptem. Olyan mélyen befuródott a talpamba, hogy nem birtam elfojtani egy halk fölajdulást. De bármily halk volt a hang, a vaddisznócska meghallotta s elfutott, én pedig sántikálva utól nem érhettem többé. No, most már szeretném tudni, hogy mikor a jó falatot elvesztettem, hozzá pedig meg is sántultam, miféle hasznát láthatnám ennek a bajnak?

— Mindjárt megmondom, felelt medvemama mosolyogva. Persze, neked volt okod boszankodni, de azért mégis nekem van igazam. Tudod, én nem igen messzire maradtam el tőled. Jól hallottam, mikor fölajdultál s az bizony nem olyan halk jajszó volt, mint te hiszed, hanem ugyancsak hatalmas ordítás. Megijedtem,

hogy valami bajod esett és siettem segítedre, de a mint egy bokor mellett haladok, egy fiatal vaddisznó futott nagy ijedten egyenesen felém; mikor észrevettem engem, már késő volt, nem bírt menekülni s egy pillanat alatt zsákmányul ejtettem. De alig ejtettem el, gyanus zaj hallatszott s én gyorsan a bokor mögé rejtőztem, éppen idején, mert egész falka vaddisznó haladt el a bokor mellett s volt köztük néhány hatalmas agyaras vadkan is. Mikor elmentek, fölvettem prédámat és szépen hazahoztam. És így, lásd, hasznunkra vált, a mit bajnak véltél. Ha te támadtad volna meg a kis vaddisznót, segélykiáltására előrohantak volna az öregek s azt jól tudod, hogy a vadkan veszedelmes ellenség, ha pedig többen támadtak volna ellened, nemcsak zsákmányodat kellett volna ott hagynod, hanem örülhettél volna, ha téged meg nem ölnek. Így pedig, mert a tövisbe léptél és fölordítottál, én abba az irányba szaladtam, elfogtam a menekülő vaddisznócskát és haza is hoztam minden baj nélkül.

— No nem bánom, legyen neked igazad, szólt medveapó megvigasztalódva. De hát hol van az a vaddisznócska? Szörnyen éhes vagyok!

— Kint van az ajtó előtt. Hozd be, Lompos.

Lompos sietett engedelmességgel, behozta a jó kövér pecsenyét s aztán az egész család jóízűen falatozott, mialatt a medvemama szépen megmagyarázta, amit előbb csak rövid közmondáskép említett s a mivel azt akarta mondani, hogy nem kell mindjárt megijedni és kétségbeesni akármiféle kis baj fölött, mert sokszor jóra fordulhat, ha okosan fogunk hozzá.

— A bajt könnyen kiheveri s jóváteszi, aki eszét el nem veszti; de aki ijedtében, haragjában megfontolatlanul cselekszik, az azután kárát vallja igazán.

Bocs és Lompos hallották ezt, és nem sokára maguk is meggyőződtek, hogy az bizony úgy van csakugyan.

Néhány nappal később Bocs az erdőben sétált s enivalót keresett. Épen egy fa alatt ment el, mikor a magasból valami az orára esett és olyan nagyot koppant, hogy Bocs vitéz maczkó létére is majd megijedt. De mégsem szaladt el, hanem megnézte, mi volt az és nagy örömeire úgy találta, hogy semmi egyéb, mint egy érett cseresznye. Vad cseresznye-fa volt az, mely alatt elhaladt.

— Oh, hiszen ez pompás, a cseresznyét nagyon szeretem, gondoló Bocs. Fölmászom a fára és jó lakom.

Meg is tette azonnal, ügyesen fölmászott a fára, de a mint följutott nagy bossúságára azt vette észre, hogy a lakomából aligha lesz valami. A cseresznye-szemek ugyanis természetesen nem nőnek a vastag ágakon, hanem mind a vékony galyacskák végén, Bocs pedig a vékony galyakra nem mászhatott, mert azok letörtek volna alatta. Ágaskodott, kapaszkodott, úgy hogy az egész fa megrázódott bele, de csak itt-ott bírt egy-egy szem gyümölcsöt elérni. Jó ideig kapaszkodott így egyik ágról a másikra s étvágya csak még inkább nőtt, mióta a jó édes gyümölcsöt megízlelte. Végre már szinte belefáradt az ágaskodásba és megpihent, hogy gondolkozzék, mitevé legyen, mikép juthatna hozzá a csemegéhez, — mikor egyszerre hangos rőfögés hallat-

szott a földről s a mint Bocs letekintett, egy hatalmas vadkant pillantott meg a fa alatt, még pedig javában lakmározva. Bocs ugyanis, a mint egyik ágról a másokra kapaszkodott, ez által folyton rázogatta a fát, az érett cseresznye lehullott s a vaddisznó kényelmesen fölszedegette.

A vadkan már jó ideje csemegezett ott a fa alatt, mignem végre megelégedett röfögése figyelmessé tette Bocs barátunkat, ki csak most vette észre, mennyi pompás cseresznyét rázott le a fáról, még pedig a más hasznára. Persze rettentően boszankodott s míg a vadkan jóízűen lakmározott, Bocs meghökkenve bá-méskodott le a magasból és nem tudta, mit tegyen. Szülei gyakran emlegették, hogy a vadkan veszedelmes ellenség, nem tanácsos tehát

belekötni, megtámadni; kérdés, megbirkózhatnék-e vele. Igen, de azt meg csak nem türheti, hogy az ő pompás cseresznyé-

— HALLOD-E ATYAFI . . . NE FALD FÖL AZ ÉN CSERESZNYÉIMET! (Lásd a 45. lapon.)

jét a vadkan szedje föl; hiszen ez nem igazság.

— Én fedeztem föl a fát, én ráztam le a gyümölcsöt, tehát az enyém, gondolá Bocs elkeseredetten. Csunyaság ettől a gonosz vadkantól, hogy megeszi az orrom elől.

A vadkan azonban szépen csemegéztet tovább s Bocs végre nem birt harag-

jával, mérgesen megrázta a fát s lekiáltott:

— Hallod-e atyafi, pusztulj innen, ne fald föl az én cseresznyémet! Én ráztam le, még pedig nem a te számodra, semmi jogod hozzá. Azt mondom, ne nyulj hozzá az én cseresznyémhez, különben lemegyek és megbánod! (Lásd a képet a 44. lapon.)

A vadkan nem igen ijedt meg ettől

A VADKAN . . . RÉMÜLETÉBEN FUTÁSNAK EREDT. (Lásd a 47. lapon.)

a fenyegetéstől, nagy elégteliséggel rőfögve ette tovább a cseresznyét, aztán így szólt:

— Soha se haragudjál, barátocskám, hanem csak rázd a fát, rázd erősen, talán csak hull annyi, hogy elég lesz kettőnknek is. A mit a földön találok, azt megeszem, míg jól nem laktam.

— De én nem akarom, hogy az én cseresznyém lakjál jól! kiáltá Bocs dühösen. Pusztulj innen, ha mondom.

— Jól van jól, csak kiabálj, ha kedved tartja, felelt a vadkan és kényelmesen tovább csemegéztet.

Bocs barátunkat a guta környékezte haragjában. Hiszen ez már csak világos igazságtalanság! Ez a vadkan valóságos szörnyeteg, bizonyosan el nem megy addig, míg jól nem lakott, azt akarja, hogy Bocs annyi cseresznyét rázzon le, hogy mindkettejüknek elég legyen.

— De hát kötelességem-e nekem csemegéről gondoskodni az ő számára? Nem, azért sem! És nem türöm, hogy megegye az én cseresznyémet. Az öregek figyelmeztettek ugyan, hogy vadkannal ne bocsátkozzam harczba, de azt nem láthatták előre, hogy ily csuffá leszek; ilyen gonosz-ságot nem türhetek el. És ha a fa tulsó oldalán észrevétlenül lebecsátkozom s hirtelen megrohanom az álnok lakmározót, könnyen le is győzhetem; majd fognak otthon bámulni, ha megtudják, hogy vadkant öltem meg.

Mindjárt hozzá is fogott terve végrehajtásához. Mig a vadkan a cseresznyét szedegette a földről, Bocs lesiklott a fáról s örömmel látta, hogy a vadkan épen háttal fordult feléje, tehát nem is vehette észre a cselt. De biz, ebben nagyon csalódott. A vadkan igen jól látta, miben töri Bocs a fejét, csakhogy nem ijedt meg tőle.

— No csak jőjj ide; majd megbánod, gondolá.

És Bocs nagy meglepetésére tapasztalta, hogy mire ellenségéhez ért, ez már csatakészzen várja. A vadkan nem is vette tréfára a dolgot, hanem keményen visszalökte támadóját s agyarával mély sebet hasított Bocsnak a mellébe. Ezzel sem elégedett meg, hanem most már ő támadott, úgy hogy Bocs végre is kénytelen volt megfutamodni, mert különben aligha ott nem hagyja a bundáját.

Véresen és jajgatva került haza, hol persze nagy lett az ijedelem. Medveapó szörnyű haragjában azonnal indulni akart, hogy boszut álljon a gonosz vaddisznón, de medvemama lecsöndesítette, s visszatartotta, mert hátha eddig már több vad-

disznó is odagyült a fa alá? Bizonyosan megölnék!

— Jól van no, hát nem megyek, dörmögé az öreg. De most már szeretném, ha kisüténéd, igaz-e ezuttal is, hogy haszna lehet a bajnak is.

— Hogyne? Bocsnak nagy haszna lesz belőle, mert megtanulta, hogy ha egy kis szivességet akart volna tenni a vadkannak és rázott volna elég cseresznyét, nem történt volna semmi baj; és megtanulta, hogy a harag rossz tanácsadó, a mi inté-sünket pedig jövőre jobban fogja követni, nem fog belekötni a vadkanba.

Ez mind nagyon szép volt, de Bocsnak mégis sajgott a sebe s le kellett fe-küdni. Még másnap is rosszul érezte magát, úgy hogy el nem kísérhette azöregeket a vadászatra. Lompos is otthon maradt, hogy beteg testvérét vigasztalja. Egyszer aztán Bocs így szólt:

— Oh, kedves Lompos, beh jó volna, ha csak néhány szemet is hozhatnál nekem abból a cseresznyéből. Ugy megkivántam!

— Hozok szivesen, csak magyarázd meg, merre van az a fa.

Bocs megmagyarázta s aztán még így szólt:

— De ha a vadkan megint ott volna, bele ne köss . . . nagyon nevetlen ficzkó.

— Ne félj, nem lesz semmi bajom. Elkertülöm a gonoszt messziről s ha más-kép nem lehet, inkább hazatérek.

Lompos csakhamar megtalálta a cseresznyefét s először a földön keresgélt, de ott egy árva szemecskét sem talált, a vadkan mind fölszedte. Föl kellett tehát másznia a fára, hogy gyümölcshez jusson, de még jóformán föl sem kapaszkodott,

mikor lent durva rőfögés hallatszott s a mint letekintett, látta, hogy a vadkan ismét ott van a fa alatt.

Ez már aztán gonosz kelepceze volt. Lompos föltette volt magában, hogy ha a vadkant megpillantja, haza fut és most tessék! még csak el sem szaladhat, a fán rekedt. Aggódva gondolkozott, mit csináljon, a vadkan pedig ezalatt a földön keresgélt cseresznyét, de nem talált s bosszusan kiáltá Lomposnak:

— No's, mit ülsz ott hiába, mért nem rázod a fát? Éhes vagyok, rázz le szaporán egy csomót!

De Lompos, ki bosszankodva gondolt arra, hogy épen e durva ficzkó sebesítette meg Bocsot, nem volt hajlandó csemegével fizetni a gonosztettért s nem mozdult. Erre a vadkan így szólt:

— Nem teszed? Jól van, én várhatok; addig le nem jutsz a fáról, míg számomra cseresznyét nem ráztál le, még pedig bőven.

Ezzel lefeküdt a fa alá s Lompos most volt még csak igazán megijedve. Az álnok vadkan kétségkívül nem mozdul... otthon Bocs nyugtalankodni fog s talán sebe daczára kijön, hogy megtudja, mi baj történt... akkor pedig halálos harc támadhat a vadkannal. Menekülésre pedig nincs mód!

Igy szorongott szegény Lompos sokáig, mignem egyszerre nagy örömmel azt vette észre, hogy a vadkan a hosszas várakozásban elaludt és ugyancsak hortyog. Most már óvatosan, zajtalanul meg lehet szökni. De nem akart haza menni a nélkül, hogy Bocsnak néhány szem cseresznyét ne hozzon.

A fát rázni nem merte, mert erre a vadkan fölébredt volna. De épen annak az ágnak, melyen ült, a végén egész csomó érett cseresznye piroslott... ezt talán elérheti. Óvatosan mászott tehát előre, nem gondolva arra, hogy a vékony ág nem bír el olyan nagy terhet s egyszerre csak nagy recscsenés hallatszott s a cseresznyeág is, Lompos is lepottyantak a magasból, épen a vadkan hátára, Lompos pedig meglepetésében torkaszakadtából ordított.

A nagy ütésre és zajra fölriadt vadkan azt hitte, hogy az ég szakadt reá, vagy legalább a fa dőlt ki s szörnyű rémületében eszeveszett futásnak eredt, még csak hátra tekinteni sem mert. (Lásd a képet a 45. lapon.) Lompos pedig nagyot nevetett, mert a vadkanra esvén, nem ütötte meg magát, ellensége elszaladt s egy nagy ág, tele cseresznyével, feküdt mellette a földön; egészen kényelmesen haza vitte beteg testvérének. Mikor az öregeknek elbeszélte kalandját, a medvemama így szólt:

— Meglássátok, ennek a kis kalandnak is hasznát vesszük. A vadkan nagyon megrémült, nem tudja, micsoda veszedelem fenyegeti ott s nem fog merni oda visszatérni.

Ugy is történt s a medvecsalád aztán minden nap eljárt csemegézni a cseresznyefára; mignem végre a cseresznye elfogyott.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 26-dik számában közölt első képrejtvény megfejtése:
„Halász. vadász, madarász.“

Helyesen fejtették meg: Pap Iona, Trumer Tamás és Antal, Hetey Ius, Blau testvérek, Pintér Rézike és Feri, Schwarz Olga és Miksa, Klein és Schlésinger testvérek, Heizler Gyula, Bruszt Ignác, Lóvy Amália, Schön Karolina, Brengl Matild és János (kinek az írása? F. b.), Beödy Zsuzsika, Rosenthal Jenő, Faragó Laczi, Singer Alajos, Capelle testvérek, Ágoston Károly, Teszáry testvérek, Heller Olga, Majsai Fülöp, Ihász testvérek, Freudenberg testvérek, Kállay Béla, Zuber Ferencz, Tisch Laura és Nella, Köhner Aladár és Jenő, Roth Fáni, Szeréna és Béla, Reismann Nellike, Luszti Cili, Szénágy Ilka, Tréba Gyula, Práger Ilka, Emma és Gyula, Pintér Hermin és Berta (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Schlichter Ella és Simonka, Pongrácz Imre, Fisch Paula és Lajos, Faragó Pista, Tomka Satika, Stern Helén, Rétaý Sándor, Orczy Róza, Balassovich Lujza és Sándor, Kramer Adél, Fligl testvérek, Hanuszka Anna, Neumann Lenke, Róza és Emil, Guttman Vilma, Stern Jozefin és Berta, Stegmüller Mari és Vilma, Loeblin Janka, Fülöp Ida, Stokinger Ella, Mari és János (a »Kis Lap« olvasója nem lehet »Hans« F. b.) Kemény Olga, Uránovits Margit, Máriassy Gabriela, Zlatner Judit, Betti és Zsófi, Artner Géza, Buday Emma, Berger Teréz és Lilla, Lengyel Béla, Rieger Stefanie, Mesterovics Karolina és Zsófia, Rósa Dezső, Sternberg Endre.

A »KIS LAP« XX. köt. 26-ik számában közölt második képrejtvény megfejtése:

„Kamcsatka.“

Helyesen fejtették meg: Szénágy Ilka, Luszti Cili, Reismann Nellike, Róth Fáni, Szeréna és Béla, Herrich Melanie, Köhner Aladár és Jenő, Tisch Laura és Nella, Capelle testvérek, Beödy Zsuzsika, Rosenthal Jenő, Teszáry testvérek, Ágoston Károly, Szily Dezső, Ihász testvérek, Faragó Laczi, Singer Alajos, Freudenberg testvérek, Brüll Mór, Heller Olga, Majsai Fülöp, Zuber Ferencz (Kamcsatka és nem Kamtschatka. F. b.), Kállay Béla, Ullmann Jenő, Liszauer testvérek, Brengl Matild és János, Nagyperkátai izr. iskola növendékei, Sztojanovics Jenő, Schwarz Olga és Miksa, Zákó Jolánka, Pintér Rézike és Feri, Blau testvérek, Trumer Tamás és Antal, Pap Iona, Tréba Gyula, Práger Ilka, Emma és Gyula, Pintér Hermin és Berta,

Schlichter Ella és Simonka, Strassburger Malvina, Pongrácz Imre, Tisch Paula és Lajos, Balassovich Lujza és Sándor, Orczy Róza (néked is szól, amit Zuber Ferencznek ízentem. F. b.) Rétaý Sándor, Stern Helén, Tomka Satika, Faragó Pista, Kramer Adél, Hanuszka Anna, Spitzer Miksa, Guttman Vilma, Löwinger Ludmilla, Sternberg Alfréd, Stern Jozefin és Berta, Stegmüller Mari és Vilma, Loeblin Janka, Fülöp Ida, Stokinger Ella, Mari és János (a »Kis Lap« olvasója nem lehet »Hans« F. b.) Kemény Olga, Uránovits Margit, Máriassy Gabriela, Zlatner Judit, Betti és Zsófi, Artner Géza, Buday Emma, Berger Teréz és Lilla, Lengyel Béla, Rieger Stefanie, Matlekovits Karolina és Zsófia, Rósa Dezső, Sternberg Endre, Zaitschek Arthur és Jaromir, Guttman Ella.

A »KIS LAP« XX. köt. 26. számában közölt világtörténelmi feladvány megfejtése:

„I. Napoleon.“

Helyesen fejtették meg: Blau testvérek, Pintér Rézike és Feri, Leuchtag Giza és Emma (sajátkezű irást kívánok! F. b.), Nagyperkátai izr. iskola tanuló, Lederer Margit, Borross Andor, Stern Anna, Faragó Laczi, Singer Alajos Szilási Adél, Köhner Aladár és Jenő, Reismann Nellike, Luszti Cili, Fein Gizella, Oszkár és Tibor, Mautner Aladár, Pintér Hermin és Berta, Balassovich Lujza és Sándor, Orczy Róza, Faragó Pista, Fligl testvérek, Neumann Lenke, Róza és Emil, Löwinger Ludmilla, Sternberg Alfréd, Hirschhorn Mina, Artner Géza, Buday Emma, Berger Teréz és Lilla, Reichenfels Frida, Slezinger Paula, Sternberg Endre, Zaitschek Arthur és Jaromir, Guttman Ella, Blaskovich Irma.

G Y Á S Z.

Mély részvétellel értesültem és viszont értesítlek titeket, kis olvasóim, hogy egyik derék, kedves társatokat,

POLGÁR MIHÁLY

gimnáziumi tanulót, jó szüleinek és testvéreinek nagy fájdalomra e hó 3-án elragadta a halál.

Török-Szent-Miklóson temették az oly korán kiszenvedett, alig tizenhárom éves jó fiut.

Béke hamvaira!

F. b.